

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Jaromíra Klepše v právní věci

žalobce: **Ing. M. F.**
bytem N. T. 2078/23, P. 8

zastoupeného JUDr. Filipem Matoušem, advokátem
sídlem Lazarská 11/6, Praha 2

proti

žalovanému: **Zeměměřičský a katastrální inspektorát v Praze**
sídlem Pod sídlištěm 1800/9, Praha 8

za účasti: 1. K. H. – K., bytem T. 2022, Č.
2. T. S., bytem N. Š. 31, P. 10
3. Ing. V. P., bytem C. 598/11, P. 1
4. D. S., bytem v M.287, Č.

všech zastoupených JUDr. Milošem Tomšem, advokátem,
sídlem Celetná 598/11, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2017, čj. ZKI PR-O-85/551/2017-9

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí Zeměměřičského a katastrálního inspektorátu v Praze (dále též „**žalovaný**“) ze dne 17. 8. 2017, čj. ZKI PR-O-85/551/2017-9 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Katastrálního úřadu pro hlavní město Prahu, Katastrálního pracoviště Praha (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“ či „**katastrální úřad**“) ze dne 23. 5. 2017, čj. OR-1611/2005-101 (dále jen „**Prvostupňové rozhodnutí**“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně rozhodl podle § 36 odst. 4 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**katastrální zákon**“), tak, že nevyhověl nesouhlasu žalobce s neprovedením opravy chyby v katastrálním operátu s tím, že se nejedná o chybu ve smyslu § 36 katastrálního zákona.
3. Předmětem věci byla žádost žalobce o opravu dle jeho přesvědčení chybně stanovených spoluvlastnických podílů na pozemcích parc. č. x a x, budovy č. p. x na pozemku parc. č. x a budovy bez č. p. na pozemku parc. č. x, vše zapsáno na LV č. x v k. ú. a části obce x, obec Praha (dále též „**předmětné nemovitosti**“). Žalobce měl za to, že z darovacích smluv, které uzavřel Ing. K. H., dne ... jako dárce (dále též „**Darovací smlouvy**“), vyplývá, že tento převedl na své děti D. S. a K. H. pouze $\frac{1}{4}$ z ideálních $\frac{3}{4}$ předmětných nemovitostí, a nikoli $\frac{1}{4}$ z celku. Žalobce poukazoval na to, že v čl. I. Darovacích smluv totiž bylo uvedeno, že Ing. K. H. je podílovým spoluvlastníkem ideálních $\frac{3}{4}$ předmětných nemovitostí, přičemž v čl. II. pak bylo uvedeno, že dárce daruje obdarovaným ideální $\frac{1}{4}$ z nemovitostí uvedených v čl. I. předmětných darovacích smluv. Žalobce měl proto za to, že každou z těchto smluv tak byl převeden toliko podíl o velikosti ideálních $\frac{3}{16}$ vzhledem k celku.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

4. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí podrobně rekapituloval předchozí průběh řízení a sumarizoval námitky, které žalobce v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí vzněsl.
5. Žalovaný uvedl, že se především zabýval otázkou, zda správní orgán prvního stupně postupoval dle zákona, když neprovedl žalobcem navrhovanou opravu chyby v katastrálním operátu v souladu s ustanovením § 36 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona, tj. zda je zápis vlastnických vztahů k předmětným pozemkům v souladu s listinami uloženými u katastrálního úřadu.
6. Žalovaný konstatoval, že zjistil, že evidence vlastnického práva k předmětným nemovitostem je zapsána v souladu se shora uvedenými listinami, resp. s návrhy na vklad práva uloženými u katastrálního úřadu. Uvedené vlastnické vztahy byly dle žalovaného do katastru nemovitostí vloženy na základě rozhodnutí správního orgánu, a to v souladu s ustanovením § 5 odst. 3 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných

práv k nemovitostem, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon č. 265/1992 Sb.**“), přičemž podle stejného ustanovení platilo, že proti rozhodnutí, kterým se vklad povoluje, není přípustný opravný prostředek a od 1. 7. 1996 ani žaloba ve správním soudnictví. Žalovaný doplnil, že od 1. 1. 2014 je uvedené upraveno ustanovením § 18 odst. 4 katastrálního zákona, kdy proti rozhodnutí, kterým se vklad povoluje, není přípustný žádný opravný prostředek, přezkumné řízení, obnova řízení ani žaloba podle ustanovení občanského soudního řádu o řízení ve věcech, o nichž bylo rozhodnuto jiným orgánem. Z uvedeného je dle žalovaného naprosto zřejmé, že pravomocná rozhodnutí, na základě kterých byly shora uvedené vklady práva do katastru povoleny, nemůže katastrální úřad ani žalovaný přezkoumávat. Dle žalovaného tedy není možné *ex post* zkoumat, zda tato rozhodnutí byla či nebyla vydána v souladu s právními předpisy. Podle přesvědčení žalovaného je přitom nepochybné, že z uvedeného důvodu nelze využít ani ustanovení o opravě chyby v katastrálním operátu, neboť by tím *de facto* byla uvedená rozhodnutí opětovně přezkoumávána, což je zákonem vyloučeno.

7. K samotnému odvolání žalovaný odkázal na dříve uvedené s tím, že se nemůže ztotožnit s návrhem žalobce, který ve svém odvolání napadá kromě Prvostupňového rozhodnutí právě rozhodnutí o povolení vkladu práva, na základě kterých bylo zapsáno vlastnické právo k předmětným pozemkům (podílům) ve prospěch jiných osob.
8. K námitce nicotnosti rozhodnutí, jimiž byly uvedené vklady práva do katastru nemovitostí povoleny, žalovaný poznamenal, že se dle jeho názoru opět ze strany žalobce jedná o snahu o přezkum výše uvedených rozhodnutí v rámci řízení o opravě chyby. S poukazem na § 77 odst. 1 a 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v rozhodném znění (dále jen „**správní řád**“), žalovaný konstatoval, že se s názorem žalobce nemůže ztotožnit, neboť dle jeho názoru se nemůže o nicotná rozhodnutí jednat, nenaplní-li shora uvedená zákonná ustanovení. K tomu žalovaný dále odkázal na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2008, čj. 8 Afs 78/2006 - 74, publ. pod č. 1629/2008 Sb. NSS, a uzavřel, že žalobcem napadená rozhodnutí o povolení vkladu práva pod uvedený výklad „nicotných rozhodnutí“ nespádají, neboť byla vydána věcně a místně příslušným orgánem státní správy, netrpí vadami, které by je činily vnitřně rozpornými (dle ustanovení § 5 odst. 3 zákona č. 265/1992 Sb. se prováděla zápisem ve spisu), a z uvedeného důvodu nemohla trpět ani jinými vadami, pro něž by je nešlo vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.
9. S poukazem na ustanovení § 36 katastrálního zákona žalovaný uvedl, že podmínky pro opravu chyby v katastru tedy nebyly v posuzované věci splněny a katastrální úřad postupoval v souladu s právními předpisy, když rozhodl tak, je uvedeno v Prvostupňovém rozhodnutí. Žalovaný k pojmu „zřejmý omyl“ poukázal na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, čj. 1 As 40/2007 - 103, a uzavřel, že vzhledem k dříve uvedenému je nepochybné, že se v daném případě o zřejmý omyl nejedná, a tudíž nelze k žádosti žalobce provést opravu chyby v katastrálním operátu, neboť dle žalovaného je stav zápisu v katastru nemovitostí v souladu s listinami uloženými u katastrálního úřadu.
10. Žalovaný dále uvedl, že v žádném případě nelze využít ustanovení katastrálního zákona o opravě chyby. Pakliže by katastrální úřad k takovéto opravě přistoupil, hrubě by tím dle žalovaného překročil své zákonem dané pravomoci. Žalovaný konstatoval, že změnit evidovaný stav lze pouze na základě vkladového řízení (např. smlouvy) nebo rozhodnutím soudu o určení vlastnického práva. Pokud se žalobce domnívá, že je stav zápisu

vlastnických práv k předmětným pozemkům evidován chybně, musí se s tímto podle žalovaného obrátit na příslušný soud, aby ten vydal takové rozhodnutí, na základě kterého by bylo nově rozhodnuto o určení vlastnického práva k předmětným pozemkům (podílům).

III. Žaloba

11. Žalobce v podané žalobě specifikoval předmět sporu a rekapituloval závěry vyslovené v Prvostupňovém rozhodnutí a Napadeném rozhodnutí.
12. Jedinou svou žalobní námitkou poukazoval žalobce na to, že právní úprava vkladového řízení ukládala katastrálnímu úřadu, aby v řízení o povolení vkladu přezkoumal, zda je navrhovaný vklad odůvodněn obsahem předložených listin. Žalobce přitom namítl, že Darovacími smlouvami byl převeden pouze podíl odpovídající $\frac{1}{4}$ z ideálních $\frac{3}{4}$ předmětných nemovitostí, a nikoli $\frac{1}{4}$ z celku. Darovací smlouvy, na základě kterých byl vklad proveden, tak dle žalobce evidentně neodůvodňovaly navrhovaný vklad. Katastrální úřad proto podle žalobce svým rozhodnutím povolil vklad nad rámec toho, co bylo předmětem vkladových listin. S ohledem na uvedené byl žalobce přesvědčen, že se jedná o zřejmý omyl při vedení a obnově katastru ve smyslu § 36 katastrálního zákona. Katastrální úřad i žalovaný proto podle žalobce postupovali nesprávně, když neprovedli opravu dle návrhu žalobce.

IV. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 18. 12. 2017 odkázal na odůvodnění Napadeného rozhodnutí. Zopakoval, že v průběhu odvolacího řízení zjistil, že evidence vlastnického práva k předmětným nemovitostem je zapsána v souladu s listinami, resp. s návrhy na vklad práva uloženými u katastrálního úřadu. Uvedené vlastnické vztahy byly dle žalovaného do katastru nemovitostí vloženy na základě rozhodnutí správního orgánu, a to v souladu s ustanovením § 5 odst. 3 zákona č. 265/1992 Sb. Uvedl, že pravomocná rozhodnutí, na základě kterých byly shora uvedené vklady práva do katastru povoleny, nemohla být nyní přezkoumávána. Žalovaný opětovně zdůraznil, že není možné *ex post* zkoumat, zda tato rozhodnutí byla, či nebyla vydána v souladu s právními předpisy. Dle žalovaného je nepochybné, že z uvedeného důvodu nemohl katastrální úřad využít ani ustanovení o opravě chyby v katastrálním operátu, neboť by tím *de facto* byla uvedená rozhodnutí opětovně přezkoumávána, což je zákonem vyloučeno.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Neshledal vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední. O podané žalobě soud rozhodl podle § 51 odst. 1 věty první s. ř. s. bez nařízení jednání, když účastníci s rozhodnutím ve věci bez jednání souhlasili (soud jejich souhlas v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou s. ř. s. presumoval).
15. V posuzované věci je mezi účastníky řízení sporným, zda správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud nevyhověly žádosti žalobce o opravu zřejmého omylu v katastrálním operátu podle § 36 katastrálního zákona. Žalobce namítl, že správní orgán prvního stupně měl v souladu s jeho žádostí provést opravu chybných údajů katastru

vzniklých zřejmým omylem spočívajícím v rozporu obsahu zápisu s podkladovými listinami.

16. Podle § 36 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona platí, že na písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného nebo i bez návrhu opraví katastrální úřad chybné údaje katastru, které vznikly zřejmým omylem při vedení a obnově katastru.
17. Správní soudy v minulosti opakovaně judikovaly, že při interpretaci pojmu „zřejmý omyl“ je nutno brát v úvahu účel a smysl institutu opravy chyb v katastrálním operátu. Byť se velká část dosavadní judikatury vztahuje k předchozí právní úpravě opravy chyby v katastru zakotvené v § 8 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky, lze z této judikatury vycházet, jelikož právní úprava byla převzata do současného katastrálního zákona v téměř nezměněné podobě.
18. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2011, čj. 2 As 22/2010 - 194, *„opravou chyby v katastrálním operátu nemohou být změněny či nově založeny právní vztahy k nemovitostem evidované v katastru nemovitostí. Institut opravy chyb v katastrálním operátu není prostředkem k rozhodování o správnosti zápisu věcného práva k nemovitostem, právní vztahy k nemovitostem jím zůstávají nedotčeny. V tomto řízení se totiž neřeší otázka, kdo je vlastníkem, resp. oprávněným z věcného práva k nemovitostem, nýbrž to, kdo bude jako oprávněný k věcnému právu k nemovitostem evidován (viz rozhodnutí zvláštního senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2006, č. j. Konf 23/2004 - 13, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2006, č. j. 5 As 16/2005 - 88).“*
19. Obdobně v rozsudku ze dne 31. 7. 2013, čj. 7 As 90/2012 - 65, Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„katastrální úřad je tedy oprávněn (a povinen) opravit pouze takové údaje katastru, které jsou chybné v důsledku zřejmého omylu. To znamená, že musí existovat rozpor mezi údaji katastru a listinami založenými ve sbírce listin. Zápis v katastru je podmíněn jednak existencí listiny, jednak tím, že tato listina má určitý obsah a že z jejího obsahu vyplývá závěr o existenci či neexistenci určitých práv nebo povinností vztahujících se k nemovitosti. Katastrální úřad se sice nevyhne vedle ověření, že určitá listina existuje a splňuje předepsané formální a obsahové náležitosti, také v určité míře i její interpretaci, tedy vyvození, jaká práva nebo povinnosti z listiny vyplývají, ale při opravě chybného údaje katastru však nemůže katastrální úřad vybočit ze své evidenční role a při rozhodování o opravě chybného údaje fakticky nalézat právo, tedy i posuzovat, za jakých podmínek práva vznikají, zanikají, mění se jejich obsah, přecházejí na jiné osoby apod. To přísluší pouze soudům v občanskoprávním řízení. Proto katastrální úřad může v řízení o opravě chyby katastru činit jen základní a jednoduché právní úvahy vycházející z obsahu jím zkoumaných listin a nemůže řešit sporné právní otázky.“*
20. Jak tedy vyplývá například z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2006, čj. 2 As 58/2005 - 125, publ. pod č. 986/2006 Sb. NSS, tento institut *„slouží k uvedení údajů v katastru do souladu s listinami založenými ve sbírce listin. Mění se jím evidované údaje, aniž by se tak mohlo založit či pozbyt vlastnické či jiné právo k nemovitosti - to plyne i z ust. § 5 odst. 7 katastrálního zákona. Opravou má být pouze dosaženo souladu mezi evidovanými a skutečnými údaji, a to bez ohledu na to, zda původní zápis byl podložen rozhodnutím o vkladu, či se jednalo o záznam údajů o právních vztazích plynoucích z rozhodnutí jiných orgánů nebo z listin právní vztahy osvědčujících.“* V rozsudku ze dne 25. 2. 2011, čj. 5 As 88/2009 - 75, Nejvyšší správní soud doplnil, že *„opravou chyby dochází pouze k dodatečnému nahrazení údaje chybně evidovaného v katastrálním operátu údajem z hlediska právní úpravy katastru nemovitostí správným, tedy takovým údajem, který je v souladu s listinami založeným ve sbírce*

listin. To ještě nevylučuje, že skutečným vlastníkem dané nemovitosti či nositelem jiného zapisovaného práva k nemovitosti je někdo jiný, než komu zápis v katastru svědčí, pouze se presumuje, že zápis v katastru odpovídá skutečnosti (viz § 11 a § 16 odst. 1 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem). Pokud se stěžovatelka skutečně domnívá, že je vlastníkem zmiňovaného pozemku parc. č. 111/20, je na ní, aby se domáhala ochrany příslušnou žalobou v občanském soudním řízení. Pokud by pak soud v občanském soudním řízení rozhodl v její prospěch, bylo by takové pravomocné soudní rozhodnutí dostatečným podkladem i pro změnu údajů v katastru nemovitostí.“

21. Výše popsany charakter institutu opravy chyby v katastrálním operátu se logicky odráží také v interpretaci pojmu „zřejmý omyl“ ve smyslu ust. § 36 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona. V rozsudku ze dne 17. 1. 2008, čj. 1 As 40/2007 - 103 (č. 2098/2010 Sb. NSS), například Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že tento pojem je potřeba „vykládat vždy v souvislosti s konkrétním případem. Obecně sem lze zařadit jak omyl týkající se skutkových okolností (*error facti* – zejména případy chyb v psaní a počítání, jako zápis jiných údajů, zápis údajů neobsažených v podkladové listině či např. i opomenutí zapsat údaj v podkladové listině obsažený) tak omyl právní (*error iuris* - např. zápis právního vztahu, který právní řád nezná, či zápis skutečnosti na základě listiny, která nesplňuje požadavky stanovené katastrálním zákonem). Tento omyl bude přitom pravidelně způsoben činností pracovníka katastru. Omyl je totiž charakteristický vždy tím, že je v něm obsažen lidský činitel. Jako omyl proto nelze posuzovat objektivní skutečnosti způsobující nesoulad katastru se skutečným stavem (např. změnu právní úpravy zápisů do katastru, či zničení katastrálního operátu v důsledku požáru či povodně: zde nelze rozpor se skutečným stavem napravit opravou zřejmého omylu, nýbrž cestou revize či obnovy katastrálního operátu).“
22. V rozsudku ze dne 5. 6. 2008, čj. 1 As 46/2008 - 134, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „oprava chyby v katastru nemovitostí nemůže zakládat, měnit či rušit vlastnická a jiná věcná práva k nemovitostem. [...] Provedením opravy zápisu se tedy skutečný právní vztah k nemovitosti nemění; ten lze změnit jen na základě příslušné listiny. Dále je nutné vzít v potaz, že omyl musí být podle § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona zřejmý - katastrální úřad tedy nemůže přistoupit k opravě chyby, která je nejasná nebo sporná.“ V rozsudku ze dne 13. 3. 2013, čj. 7 As 187/2012 - 31, Nejvyšší správní soud podotknul, že „omyl ve smyslu ust. § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona musí být zřejmý, tj. jednoznačně seznatelný. Postupem podle ust. § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona nelze napravit jakýkoliv nesoulad mezi evidovanými údaji a skutečností. Pokud subjekt namítá existenci chyby, která je nejasná nebo sporná, může se ochrany svých práv domoci především u civilních soudů, například cestou žaloby na určení existence jím tvrzeného práva (§ 80 písm. c) o. s. ř.).“ Jak bylo následně shrnuto například v rozsudku ze dne 23. 1. 2014, čj. 7 As 123/2013 - 28, „při procesu opravy chyby v katastrálním operátu se tedy zkoumá pouze to, zda se pracovník katastrálního úřadu při provádění zápisu do katastru nemovitostí dopustil zřejmého omylu. Není rozhodné, zda zápis v katastru nemovitostí odpovídá skutečnosti.“ Nejen z posledně citovaného rozsudku přitom plyne, že o zřejmý omyl by se mohlo jednat tehdy, pokud by bylo vyloučeno, že postup pracovníka katastrálního úřadu byl výsledkem jeho volní (nikoliv zcela zjevně nesmyslné) úvahy. Pouhý omyl při vedení katastru nemovitostí není postačující pro provedení opravy chyby dle § 36 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona. Musí se jednat o omyl zřejmý, tj. jednoznačně seznatelný. S tímto plně koresponduje také odborná literatura, která zdůrazňuje, že opravu chyby nelze provést v záležitosti nejasné či sporné. Za zřejmý omyl proto považuje pouze takovou chybu, která je jasná každému odborníkovi na danou oblast (viz např. Barešová, E.; Baudyš, P. Zákon o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k

nemovitostem. 4. vydání, Praha: C. H. Beck, 2007, s. 272). V rozsudku ze dne 26. 4. 2010, čj. 8 As 12/2009 - 83, Nejvyšší správní soud doplnil, že „[z] uvedeného plyne, že podle dosavadní judikatury je „zřejmý omyl“ způsoben činností pracovníka katastru a že jedním z případů, kdy se jedná o zřejmý právní omyl, je zápis skutečnosti na základě listiny, která nesplňuje požadavky stanovené katastrálním zákonem“. Podobně může být zřejmým omylem při vedení a obnově katastru i zápis skutečnosti do evidence nemovitostí bez doložení zákonem požadované podkladové listiny (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2013, čj. 7 As 131/2012 - 32, č. 2902/2013 Sb. NSS).

23. Správní soudy tedy ustáleně zdůrazňují, že oprava chyby podle ust. § 36 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona není univerzálním revizním prostředkem pro nápravu jakýchkoliv nesprávností, k nimž došlo při provádění záznamu. Jedná se o prostředek nápravy toliko zřejmých omylů. Jiná pochybení musí být napravena jiným způsobem – lze se například domáhat ochrany určovací žalobou podle ust. § 80 o. s. ř., nebo žalobou na ochranu před nezákonným zásahem dle ust. § 82 a násl. s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, čj. 7 Aps 3/2008 - 98, č. 2206/2011 Sb. NSS). Stejně tak se nejedná o další opravný prostředek proti rozsudku soudu o určení vlastnického práva, který je podkladem pro provedení záznamu do katastru nemovitostí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2016, čj. 7 As 45/2016 - 33).
24. Ve shodě s výše uvedenými závěry správních soudů je též judikatura Nejvyššího soudu, který ve svém rozsudku ze dne 3. 1. 2005, sp. zn. 22 Cdo 1840/2003, uvedl, že „*pozitivní výrok o opravě chyb v katastrálním operátu neřeší otázku, kdo je vlastníkem určité nemovitosti, ale pouze otázku, kdo bude jako vlastník určitých nemovitostí v katastru nemovitostí evidován. Spor o vlastnictví nemůže být řešen a ani vyřešen katastrálním úřadem v řízení, v němž katastrální úřad rozhoduje o návrhu na provedení opravy dle § 8 katastrálního zákona. Případný spor o vlastnictví náleží do kompetence obecného soudu, který o něm rozhodne v občanském soudním řízení, upraveném v části třetí a čtvrté občanského soudního řádu, v němž se vlastník může např. bránit odkazem na vydržení vlastnického práva*“.
25. Soud se přitom s takto předestřenými judikatorními mantinely ztotožňuje, neshledává důvodu se od nich jakkoli odchylovat a při svém rozhodování v nyní posuzované věci z nich vychází.
26. Soud má za to, že ze shora vyloženého judikturního rámce vyplývá, že pokud měl žalobce za to, že provedený záznam zcela zjevně nekoresponduje s obsahem podkladových listin (Darovacích smluv), nelze mu vyčítat, že zvolil nesprávný prostředek nápravy (žádost o provedení opravy v katastrálním operátu). Pokud by totiž byly zapsány údaje zjevně neobsažené v podkladové listině, popř. údaje, jež by byly ve zjevném rozporu s jejich obsahem, mohlo by dle stanoviska soudu v obecné rovině jednat o důvod způsobilý pro provedení opravy v katastrálním operátu (viz výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 40/2007 - 103). Potud je tedy třeba dle přesvědčení soudu dílčím způsobem korigovat závěry žalovaného, jenž své meritorní posouzení zčásti postavil na závěru, že by žalobcem tvrzené chyby v katastrálním operátu nemohly být prostřednictvím tohoto typu řízení z povahy věci odstraněny.
27. Žalovaný však v odůvodnění Napadeného rozhodnutí současně neopomněl uzavřít, že se v daném případě o zřejmý omyl nejedná, a tudíž nelze v souladu s žádostí žalobce postupovat a provést opravu chyby v katastrálním operátu, neboť dle žalovaného je stav zápisu v katastru nemovitostí v souladu s listinami uloženými u katastrálního úřadu.

28. Městský soud v Praze má přitom shodně s žalovaným za to, že provedený vklad obsahu Darovacích smluv plně odpovídá. Je přesvědčen, že při provádění vkladu k tvrzenému omylu z dále vyložených důvodů nedošlo, natož aby se jednalo o omyl zřejmý.
29. Žalovanému je třeba přisvědčit, že vklad vlastnického práva byl v daném případě proveden zcela v souladu s obsahem Darovacích smluv. Žalobce se mylí, pokud dovozuje, že z těchto Darovacích smluv vyplývá, že by snad těmito smlouvami došlo k převodu toliko podílu odpovídajícího ideálnímu podílu ve výši $\frac{1}{4}$ z ideálního podílu o velikosti $\frac{3}{4}$ na předmětných nemovitostech.
30. Soud z obsahu Darovacích smluv ověřil, že těmito smlouvami skutečně dárce na obdarované převedl vždy spoluvlastnický podíl odpovídající ideální $\frac{1}{4}$ předmětných nemovitostí. Uvedený závěr nade vší pochybnost vyplývá z č. II. Darovacích smluv, dle nichž „dárce daruje ideální jednu čtvrtinu nemovitostí uvedených v čl. I. této darovací smlouvy včetně všech součástí a příslušenství“. Nelze tedy rozumně pochybovat o tom, že předmětnými Darovacími smlouvami došlo v souladu s vymezením předmětu převodu k převodu spoluvlastnických podílů ve výši odpovídající $\frac{1}{4}$ a $\frac{1}{4}$ podílu na předmětných nemovitostech, jak byly vymezeny v čl. I. předmětných Darovacích smluv. Celkem tak dárce uvedenými Darovacími smlouvami zcizil spoluvlastnický podíl odpovídající ideální $\frac{1}{2}$ předmětných nemovitostí s tím, že mu po nabytí účinnosti smluv zůstal spoluvlastnický podíl odpovídající ideální $\frac{1}{4}$ předmětných nemovitostí.
31. Na uvedených závěrech není s to ničeho změnit okolnost, že v čl. I. předmětných Darovacích smluv bylo uvedeno, že dárce je podílovým spoluvlastníkem ideálních $\frac{3}{4}$ předmětných nemovitostí. Ustanovení vymezující předmět převodu v čl. II. Darovacích smluv totiž nijak nespecifikovalo, že by dárce Darovacími smlouvami disponoval toliko s podíly na jeho spoluvlastnickém podílu, ale naopak bylo formulováno tak, že explicitně počítalo s převodem spoluvlastnických podílů na předmětných nemovitostech identifikovaných v čl. I. Darovacích smluv.
32. S ohledem na právě uvedené tedy nelze žalobci přisvědčit, že by stav údajů v katastru byl evidován v rozporu s obsahem podkladových listin. Správní orgány proto nepochybily, pokud s poukazem na uvedené skutkové okolnosti uzavřely, že se v daném případě nejedná o zřejmý omyl podle § 36 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona. Žalobní námitka proto nemohla být shledána opodstatněnou.
33. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly. Osoby zúčastněné na řízení nemají v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soud v tomto řízení žádnou povinnost neuložil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. prosince 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu